

Умро је ђед Никола, од Меденица исто, својта.

Умро је поодавно но му остадох дужан слово, смрт оца ме је сетила на њега.

Не знам јел било којег у Морачи до ђеда Николе да залелече за умрлим..?

Мислим, било их је, но да залелече ко ђед Никола- нико до он и Бог.

Деца би се од страха скрајнула негде кад ђедо залелече и кад бабе отуже, ја не.

Не што сам био храбрији већ би ми се ноге скамениле, остао бих ту где јесам, нетремице загледан у Николу над одром.

Ниси умро ако ти ђедо не залелече, и није се ишло под земљу док Никола не стигне...

Није лелекао свакоме и није свако био достојан лелека.

О покојнику све најбоље, али не и лелек ако га за живота није заслужио!

Вазда сам се питао како из толицког човека (није био неке кршне грађе) истекне онолико и онаквог гласа?

Ако сам кад видео да се планине растуже, погну, повију у црне мараме- тад сам, кад ђед Никола залелече!

Као да се све гласа из свакога живог чељадета скупи у њему, загрми, запева, прекори и небо и земљу па и они приђу ближе покојнику.

Стану у прве редове, с породицом.

Једнако и небо и земља примају саучешће...

Није лелек жал за умрлим, није да расплаче, није да се растуже и они што су се обрели зарад ракије и пршуте, лелек је посвета живоме што се имао рашта и родити и умрети.

Не мора му се подизати никакав споменик- нема јаснијег и већег белега од лелека!

Трајало би то неколико минута, ни прекратно – ни предуго, колико је ђед Никола имао да лелече, а потом би тишина потрајала читаву вечност, да се свако добро поразмисли јел му баста лелек кад се „лоза“ отпије и проспе за душу..?

Није то јадиковка, рекох, мада тако зазвучи онима што не знају да чују.

Лелеком се не испраћа но се дочекује васкрсли, зато небо и земља приђу ближе, осетиш како ти се земља склупчала крај ногу, а небо село на рамена да јасније и види и чује.

Да је ко сабирао ђед Николина лелекања данас би многи и полагали и падали испите на њима, гарантујем.

Каква је то планинска поезија.

На мах, у даху. Свака ливада, поток, сваки врх морачки, све косидбе и пластидбе дошапну ђеду Николи по коју, а он грми, сева, пљушти, плави, разведрава, слави уснулога и жали нас будне...

Не сећам се ко је лелекао Николи?

Искрено, не знам јел могао ко, пре ће бити да је ђед лелекао себи, заслужио је најбољег...

Ево, као да се сад повиком гласнуо кад је пошао од своје куће до нас мада се својта не најављује, ал то је више повик да прене планине, задремају старице па да се усправе, дотерају мараме, стану да дочекају старца...

Дуго га не би било, није то толико пута колико ђедо није журио за јаворовим штапом.

На сваку би ливаду стао, пред свако сађенуто сено, пред навилке што их још отац и стричеви нису понели у избу, пред нарочите букве и крушке дивљаке.

Јел их лелекао, јел их грдио шта или хвалио, јесу ли се једноставно разговарали- знао их је дуже од људи, и бољи су били од многих људи, ваљало се питати са сваким, дрво је питомо да од њега буде човек али од мало којег човека је могло бити дрво...

Само од оних за којима се лелекало.

Коме се за живота букве развију у распећа...

Нека је ово мој лелек за ђед Николом, за оцем и мајком, за Црном Гором сађенутом у манастире...

Нека је лелек за српством милим, није то јадиковка но спомен вечни.

Да заслужимо да српство за нама сутра залелече...

(Два у један)